Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

33ον

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς σχέσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πλὴν τῆς ἐλλείψεως τοῦ «γνῶθι σαυτόν», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μεγάλως συμβάλλει εἰς τὸ ὅλον θέμα, ὁ Ἅγιος ἀναφέρει καὶ τὸν γεννήτορα τῆς πλάνης «ἐγωϊστὴν νοῦν» καὶ δάσει τῆς κακίστης ταύτης ξυνωρίδος διαγράφει τὰ αἴτια τῆς ἀρνήσεως ὑπὸ τινων τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ἰδιαιτέρως τῶν πεπαιδευμένων, διὰ νὰ ἀποδεικνύεται διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ τοῦ Παύλου «ἡ γνῶσις φυσιοῖ».

Διότι ἀείποτε ἡ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς γνώσεως, ἐννοεῖται τῆς θύραθεν καὶ κοσμικῆς ἄλλως λεγομένης, δὲν ὑπῆρξεν ἐχθρική, ἀλλ' οὐδὲ καὶ θαυμαστική, καθόσον διαλάμπεται ἀπὸ τὸ ὑπέρχρονον φῶς τῆς ἀποκεκαλυμμένης «Ἀληθείας».

Ὡραιότατα ὁ φωστὴρ τῶν Νυσσαέων Γρηγόριος ὁμιλῶν περὶ τῆς θύραθεν σοφίας ἐν λόγῳ ἀλληγορικῷ καὶ πλήρει χάριτος, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκφράζουν τὴν συνισταμένην τῶν Πατέρων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου:

«Εἰ δὲ ἄγονος τε καὶ στεῖρα βασιλέως οὖσα θυγάτηρ (ἧν οἶμαι τὴν ἔξωθεν κυρίως νοεῖσθαι φιλοσοφίαν) ὑποβαλλομένη τὸν νέον μήτηρ τοῦ τοιούτου κληθῆναι κατασκευάσειεν, ἕως τότε συγχωρεῖ ὁ λόγος μὴ ἀπωθεῖσθαι τὴν τῆς ψευδωνύμου μητρὸς οἰκειότητα, ἕως ἂν τις τὸ ἀτελὲς τῆς ἡλικίας ἐν ἑαυτῷ βλέπῃ. Ὁ δὲ ποδὸς ὕψος ἤδη ἀναδραμών, ὡς περὶ τοῦ Μωϋσέως ἐμάθομεν, αἰσχύνην ἡγήσεται τῆς κατὰ φύσιν ἀγόνου παῖς ὀνομάζεσθαι. Ἄγονος γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἔξωθεν παίδευσις. ἀεὶ ὠδίνουσα καὶ μηδέποτε ζωογονοῦσα τῷ τόκῳ».

Καὶ καταλήγει ὅτι πρέπει νὰ μεταλαμβάνῃ κανεὶς ἐξ αὐτῆς «ὅσον μὴ δοκεῖν ἄμοιρος εἶναι τῶν παρ' ἐκείνοις σεμνῶν», διότι μετὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἔξωθεν παιδεύσεως πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀναδράμῃ «πρὸς τὴν κατὰ φύσιν μητέρα» ἤτοι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῇ ἐν Αὐτῇ Σοφίᾳ.

Ἀλλ' ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὴν πλήρη χάριτος γραφίδα τοῦ Ἁγίου διὰ νὰ θαυμάσωμεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν πνευματοκίνητον διάνοιάν του καὶ σφοδρῶς πιστεύσαν καρδίαν του.

«Οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τὰ θαύματα ἀρνοῦνται πᾶσαν δυνατὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, διότι τὸ θαῦμα οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐὰν λοιπὸν ἀπορρίψωμεν τὰ θαύματα, δέον ν' ἀπορρίψωμεν πᾶσαν δυνατὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ· διότι δὲν δύναται ἓν τινι μὲν νὰ ἀποκαλύπτεται, ἐν ἑτέρῳ δὲ νὰ ἀδυνατῇ ν' ἀποκαλυφθῇ.

Ἀνάγκη ἄρα ν' ἀπορρίψωμεν τὴν θεοπνευστίαν καὶ τὴν θείαν ἔμπνευσιν, διότι θαῦμα καὶ θεοπνευστία εἰσὶ δύο διάφοροι μορφαὶ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται τοῖς ἀνθρώποις. Τὰ θαύματα ἄρα εἶναι λογικὴ συνέπεια τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ.

Μάτην λοιπὸν ἐγείρονται οἱ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου κατὰ τῶν θαυμασίων τούτων φαινομένων τῆς πίστεως· μάτην καταψηφίζονται αὐτῆς· τὰ ἔργα αὐτῆς ἀναιρεῖ αὐτούς, ἡ δὲ ἀλήθεια αὐτῶν διαψεύδει αὐτούς· ἡ διάτορος τῶν ἔργων ὁμολογία διασαλπίζει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλιπε τὸν κόσμον ἔρημον τῆς τύχης, ὅτι προνοεῖ περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁδηγεῖ αὐτὸν εἰς ἓν ἄριστον καὶ λελογισμένον τέλος, καὶ ὅτι διευθύνει αὐτὸν διὰ νόμων ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς, καὶ προνοεῖ περὶ αὐτοῦ διὰ τρόπου ἀκαταλήπτου εἰς ἡμᾶς.

Ἐὰν οἱ σοφοὶ οὗτοι ἐνέκυπτον εἰς μελέτην τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ζητημάτων καὶ ἀμερολήπτως ἐζήτουν τὴν ἀλήθειαν, θὰ κατήγοντο εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ φύσις τοῦ κόσμου καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτοῦσι τὴν συνεχῆ τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν καὶ ἀποκάλυψιν, ὅπως πληροῦσωσιν ἀμφότεροι τὸν ἴδιον αὐτῶν προορισμόν.

Ὁ κύριος λόγος, καθ' ἡμᾶς, δι' ὃν οἱ φιλοσοφοῦντες πρόφανται εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθέτησιν τῶν θαυμάτων, εἶναι ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου: διότι ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ πνευματικῇ φύσει αὐτοῦ, οὐδέποτε τολμᾷ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θείαν ἀποκάλυψιν· διότι καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια πείθει αὐτόν, καὶ τὸ ἰδιαίτερον αἴσθημα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ καλεῖται θρησκευτικόν, πληροφορεῖ αὐτόν.

Ἡ ἄγνοια ἄρα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου εἶναι ὁ κύριος λόγος τῆς ἀθετήσεως τῶν θαυμάτων· αὕτη τίθησι τὸν Θεὸν αὐθαιρέτως ἐν μονομερεῖ ὑποβατικότητι, ὁρίζει Αὐτῷ τόπον διαμονῆς, ὡς θὰ ὡκίζε τις τὸ οἴκημα τοῦ ἰδίου οἰκέτου, περιορίζει Αὐτὸν ἐν χρόνῳ ἤδη πεπερασμένῳ, καὶ τίθησιν Αὐτὸν ὅπου ὁ ἐνωϊστὴς νοῦς ἀρέσκεται.

Ἀποκλείει αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ ἔρχεσθαι εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ κόσμου, καθιστᾶ τὴν δημιουργίαν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοτελῆ. Προικίζει αὐτὴν μετὰ ἰσχύος, ἐλευθερίας καὶ σοφίας ἀπολύτου, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτῇ τὴν μακαριότητα.

Διὰ τῆς αὐθαιρέτου ταύτης πράξεως ὁ τολμηρὸς ἄνθρωπος ἀφαιρεῖ τὰ ἀπόλυτα ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργοῦ τῆς κτίσεως, καὶ ταῦτα χαρίζεται ἐν ἀταράχῳ συνειδότι καὶ πνεύματι ἐπηρμένῳ τῇ δημιουργίᾳ.

Ἡ μεταβίβασις αὕτη τέρπει τὰ ὑπερήφανα πνεύματα, διότι αὕτη ἀνυψοῖ λεληθότως τὸν ἄνθρωπον καὶ προβιβάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὑποτελοῦς τάξεως εἰς τὴν τάξιν τῶν αὐτοτελῶν καὶ ἀνεξαρτήτων καὶ τίθησι τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ· καθιστᾶ αὐτὸν Θεὸν τέλειον. Διατάσσοντα καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ ὅσα καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ.

Ἡ ἐνωϊστικὴ αὐτοῦ ἀδυναμία ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτῆς τέρπει αὐτὸν καὶ τὸν ἱκανοποιεῖ.

Ὁ δὲ ἀδαὴς ἄνθρωπος περφυσιωμένος ἀναπαύεται ἐπὶ τῷ φαντασιώδει αὐτοῦ μεγαλείῳ καὶ μεγαλαυχεῖ ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσιν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὴν θεωρίαν του ἡ σταθερὰ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια ἐξαγγέλλει τὴν πλάνην, ἀποδεικνύει τὴν στείρωσιν αὐτῆς καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἄγνοιαν τῶν σοφισαμένων καὶ κυοφορησάντων αὐτήν, ἵσταται δὲ στερρῷ τῷ ποδὶ καὶ μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος καλεῖ πρὸς ἑαυτὴν τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς τοιαύτης θεωρίας φρονοῦσιν, ὅτι ἀνυψοῦται δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, καὶ τίθεται ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτοῦ μεγαλείῳ.

Ἡμεῖς, μακρὰν τοῦ νὰ παραδεχθῶμεν τοιαύτην δοξασίαν φρονοῦμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτῆς ὑποβιβάζεται καὶ ταπεινοῦται· διότι πολὺ ἀπέχων τοῦ γενέσθαι Θεός, ἀποβαίνει κτῆνος διὰ τῆς ἀθετήσεως τῆς θείας ἀποκαλύψεως.

Ἐὰν οἱ κύριοι οὗτοι εἶχον πλήρη γνῶσιν τῆς μεγάλης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ ἠνείχοντο νὰ στερηθῶσι σχέσεως τιμώσης τόσον μεγάλως τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσις, ἡ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως συνδεομένη, εἶναι ἡ λαμπρὰ πορφύρα, ἡ περιβάλλουσα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ περιχέουσα αὐτῇ θείαν αἴγλην· εἶναι ὁ τίτλος τῆς αὐτοῦ εὐγενείας, ὁ διακρίνων αὐτὸν ἐκ τῆς λοιπῆς φύσεως, εἶναι ἡ κεύφη νεφέλη, ἡ αἴρουσα αὐτὸν ἐκ τῶν γηΐνων καὶ ἀνυψοῦσα μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ἐν ᾧ ἀκούει ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι καὶ τιθεῖσα αὐτὸν ἐν περιωπῇ, ἐν ᾗ μόνον καθαρὰ πνευματικὴ φύσις δύναται ν' ἀνυψωθῇ.

Ἡ σχέσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ἐπιδεκτικότης αὐτοῦ εἶναι ἡ δύναμις ἡ τελειοῦσα τὸν ἄνθρωπον, ἡ δύναμις ἡ ἐλευθεροῦσα αὐτὸν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἡ ἀγγίζουσα καὶ ἁγιάζουσα αὐτὸν καὶ τέλος ἡ ἀληθὴς μεταμορφωτικὴ ἐνέργεια, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος γίνεται Θεός.

Τοιαῦτα τὰ πλεονεκτήματα τῆς σχέσεως τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Πάντως, ἄρα, οἱ ἀρνούμενοι τὴν τοιαύτην σχέσιν ἀγνοοῦσι τὸν ἄνθρωπον· διότι, εἴπερ ἐγνώριζον τὴν μενάλην αὐτοῦ ἀξίαν καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον συγγένειαν αὐτοῦ οὐδέποτε θὰ ἠνείχοντο νὰ ταπεινώσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ ἐξευτελίσωσι τοσοῦτον, ὥστε τινὲς καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα νὰ συγκρίνωσι, καὶ τὴν καταγωγήν του ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀλόγων νὰ ἐλκύσωσιν.

Ἄγνοια λοιπὸν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου εἶναι ὁ κύριος λόγος ὁ παρορμῶν καὶ θαρρύνων εἰς τὴν τοσοῦτον τολμηρὰν ἀθέτησιν τῆς σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· φέρει δὲ ἡ μὲν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν θείων τοῦ Θεοῦ ἰδιωμάτων, ἡ δὲ ἄγνοια τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀνοχὴν τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ὅτι δὲ ἡ ἀλήθεια εἶναι αὕτη, οὐδείς, φρονῶ, δύναται ν' ἀρνηθῇ τοῦτο· διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχωσι γνῶσις Θεοῦ καὶ ἄρνησις ἀποκαλύψεως.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην θέλομεν ἀποδείξει.

Ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν γινώσκει αὐτὸν ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτοῦ· διότι ὁ Θεὸς ἄνευ ἰδιωμάτων εἶναι Θεὸς ἄνευ οὐσίας, καὶ ἑπομένως λέξις ἄνευ ἐννοίας, ἄνευ σημασίας.

Ὡς δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι γνωρίζομεν τὸν ἄνθρωπον, ἂν δὲν γνωρίζωμεν αὐτὸν ἐν ταῖς δυνάμεσι τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ πνεύματός του, οὕτω δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι γινώσκομεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτοῦ.

Ὁ γινώσκων ὅμως τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτοῦ δέον νὰ παραδέχηται καὶ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, διότι τὰ ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ τά τε ἀπόλυτα καὶ σχετικὰ ἐκφράζουσι πρὸς τῇ σνέσει τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον.

Ἐὰν ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἰδιώμασιν αὐτοῦ ἀρνῆται τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον, ὁ τοιοῦτος ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτόν, καὶ ἀλήθεια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι· διότι ἡ ἄρνησις τῆς σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, ἤτοι τῆς ἀποκαλύψεως εἶναι ἄρνησις τῶν ἰδιωμάτων Αὐτοῦ, δέον ἄρα ἢ ἀμφότερα νὰ δέχηται ὅπως γνωρίζῃ τὸν Θεόν, ἢ ἀμφότερα νὰ ἀρνῆται, ἵνα μὴ ἀντιφάσκῃ.

Ὁ ἀρνούμενος τὴν θείαν Ἀποκάλυψιν, ἀρνεῖται τὸν Θεόν· ἀρνεῖται τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ, ἐπειδὴ νοῶ αὐτὸν τὸν Θεόν· ἀνάγκη λοιπόν, διὰ νὰ νοῶμεν τὸν Θεόν, νὰ νοῶμεν αὐτὸν ὡς Ὄν προσωπικὸν καὶ ἀποκαλυπτόμενον ἐν τῷ κόσμῳ.

Διὰ τῆς ἐκφράσεως ὅμως ταύτης δὲν νοοῦμεν καὶ ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ· διότι τὰ ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι προϊόντα τῆς δημιουργίας, οὐδὲ παράγονται ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτῇ καὶ καθ' ἑαυτὴν ὑπάρχουσα ἀσχέτως πρὸς τὴν δημιουργίαν. Ἡ ἀναγκαιότης τῆς Ἀποκαλύψεως ὑφίσταται οὐχὶ ἐν τῇ φύσει τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἣν ἔχει περὶ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος· διότι τὰ σχετικὰ ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ, ἅπερ νοοῦμεν ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, δὲν εἶναι τι διδόμενον τῷ Θεῷ ἐκ τῆς δημιουργίας, ἀλλὰ ἰδιάζουσαι μορφαὶ τῆς ἐκφάνσεως τῶν ἐσωτερικῶν προσδιορισμῶν τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ προκαλουμένη ἐκ τῆς σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν. Ὅθεν οὐχὶ σύστασιν, ἀλλ' ἀφορμὴν παρέχει ἡ δημιουργία πρὸς ἐκδήλωσιν αὐτῶν.

(«Χριστολογία», σελ. 115—118).

Θὰ εὑρισκόμεθα ἐντὸς ἀληθείας, ἐὰν ἐγράφομεν ὅτι οὐδεὶς μὲ τοιαύτην ἀσφήνειαν, χάριν καὶ ἐπιστημονικὴν κατοχύρωσιν διεπραγματεύθη μέχρι σήμερον παρ' ἡμῖν τὸ θέμα ὑπὸ τοιαύτης ἐποψιν ὡς ἡ ἀνωτέρω.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐμφανίζεται συχνὰ ὁ Μεγαλοπόδαρος στὰ δάση τοῦ Μίτσιγκαν

ΤΡΙΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΘΕ ΒΗΜΑ ΤΟΥ

ΛΕΗΚ ΑΝΝ (Μίτσιγκαν) — Εἰς κλάδος ἔτριξε κάπου εἰς τὸ δάσος τῆς ὀχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ὁ Οὐαίην Κίνγκ ἔστρεψε τὴν κινηματογραφικήν του μηχανὴν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἐκείνην καὶ ἐπερίμενε.

—Ἐκεῖ εἶναι, τὸ διαισθάνομαι», ἐψιθύρισεν ὁ Κίνγκ.

Ἔμεινε ἐκεῖ, ἕτοιμος νὰ ἀποθαγατίσῃ τὴν στιγμήν, διὰ τὴν ὁποίαν προητοιμάζετο ἐπὶ 27 ἔτη: μίαν κατὰ πρόσωπον συνάντησιν μὲ τὸν «Μεγαπόδην», ἓν θρυλικὸν πιθηκοειδὲς ὄν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κίνγκ πιστεύει ὅτι κατοικεῖ εἰς τὰ δάση τοῦ βορειοδυτικοῦ Μίτσιγκαν.

Παρῆλθον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ ὁ παραμικρὸς ἦχος, χωρὶς νὰ σημειωθῇ καμμία κίνησις, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Μεγαπόδης. Ο κίνγκ καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του ἐξεκίνησαν νὰ φύγουν.

—Δὲν ἀπογοητεύομαι, διότι γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει», λέγει ὁ Κίνγκ, ἐργάτης αυτοκινήτων καὶ διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Πληροφοριῶν περὶ τὸν Μεγαπόδην εἰς τὸ Φλίντ. «Παρ' ὅλον ὅτι οὐδέποτε τὸν ἔχω ἰδῆ, ὑπάρχει πλῆθος στοιχείων καὶ ἀφηγήσεων αὐταπτῶν μαρτύρων τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Μεγαπόδης, ἢ Σασκουάς, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν οἱ Ἰνδιάνοι, ὑπάρχει εἰς τὸ Μίτσιγκαν. Καί, μίαν ἡμέραν, δὲν ξέρω πότε καὶ ποῦ, θὰ τὸν εὕρω».

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΑΥΤΟΠΤΩΝ

Ἄλλαι ἀφηγήσεις μαρτύρων λέγουν ὅτι, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐθεάθη εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἀκτήν, εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἀπὸ τῆς Βορείου Καλιφορνίας μέχρι τῆς Βρεταννικῆς Κολομβίας.

Ὁ Κίνγκ, ἡλικίας 40 ἐτῶν, διέρχεται τὰ Σαββατοκύριακά του εἰς τὰ δάση, ἀκολουθῶν τὰς ἐνδείξεις ποὺ ἀναφέρουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς εἰς τὸ Κέντρον Πληροφοριῶν. Ἔκτοτε συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ «ἐπιτελοῦς» του, τοῦ 23ετοῦς Νάθαν Μπλαίηκμορ, συναδέλφου του εἰς τὸ ἐργοστάσιον αὐτοκινήτων Σέβρολετ τοῦ Φλίντ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης παραδέχεται ὅτι εἶναι «θιασώτης τοῦ «Μεγαπόδη».

—Δὲν εἶμαι κυνηγὸς τοῦ Μεγαπόδη», λέγει ὁ Κίνγκ. «Δὲν θέλω νὰ τοῦ κάμω κακόν. Θέλω μόνον, νὰ ἀποδείξω ὅτι ὑπάρχει, διὰ νὰ προκαλέσω νόμους διὰ τὴν προστασίαν του.

Τὸ σημεῖον ὅπου, κατὰ τὰς πλέον προσφάτους πληροφορίας, φαίνεται ὅτι κυκλοφορεῖ εἶναι ἡ περιοχὴ Μίνζι, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Πλάττε τοῦ κάτω Γούντκοκ, μᾶς εἰδυλλιακῆς λίμνης ὅπου εἰς ἁλιεὺς ἀνέφερε προσφάτως ὅτι ἤκουσε συρικτὰς κραυγάς.

—Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν εἶχα ἀκούσει τοιαύτην κραυγήν», ἐδήλωσεν ὁ 30ετὴς ἁλιεὺς Αἴημπ Ρούρδα εἰς τὸν Κίνγκ. «Θὰ πρέπει νὰ ἔχει πνεύμονας μεγαλειτέρους τῶν ἰδικῶν μου. Αἱ κραυγαί του ἦσαν σχεδὸν ἀνθρώπιναι.

ΜΕΓΑΛΑ ΙΧΝΗ ΠΟΔΙΩΝ

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὁ Κίνγκ ἠκολούθει ἄλλην κατεύθυνσιν, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος περίπου μιλίου ἀπὸ τὴν λίμνης τοῦ Κάτω Γούντκοκ, ὅταν ἀνεκάλυψε 12 μεγάλα ἴχνη ποδῶν εἰς ἀπόστασιν 2,1 ἕως 2,8 μέτρων τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἔκαμε ἐκμαγεῖον τοῦ ἑνὸς ἴχνους, τὸ ὁποῖον θὰ ἡμποροῦσε νὰ εἶναι ἑνὸς πιθηκανθρώπου βάρους 272—362 κιλῶν. Ἀσφαλῶς τὸ ἴχνος δὲν ἦτο ἀρκετόν. διότι δὲν ἔφερε σημεῖα ὀνύχων.

Τῷ 1974, εἰς ἓν ἄλλο σημεῖον τῆς χώρας, μίαν νύκτα, εἰς ἀνὴρ ἐξέτρεψε τὸ αὐτοκίνητόν του ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ νὰ μὴ κτυπήσῃ ἓν ὑψηλόν, τριχωρόν, ἀνθρωποειδὲς ὄν, τὸ ὁποῖον ἐστάθη ἐμπρός εἰς τὸ αὐτοκίνητον.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἓν ζεῦγος ἀπὸ τὸ Φλίντ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκδράμει εἰς τὴν περιοχήν, διέκρινε ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι γιγαντιαῖα ἴχνη ποδῶν.

Ὁ Κίνγκ λέγει ὅτι ἔχει λάβει κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν 40 ἀξιοπίστους μαρτυρίας περὶ τὸν Μεγαπόδη.

—Αἱ ἀποδείξεις εἶναι ἀκλόνητοι», λέγει ὁ Κίνγκ. «Εἶμαι βέβαιος ὅτι, μίαν ἡμέραν, ἐγὼ καὶ ὁ Μεγαπόδης θὰ ἀνταλλάξωμεν χειραψίαν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
ΑΓΟΡΑΙ·ΠΩΛΗΣΕΙΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 66 • ΤΗΛ. 73·365

Φορολογοῦνται βαρειὰ οἱ κληρονόμοι ἱστορικῶν πύργων στὴν Ἀγγλία

Ἀγωνίζονται νὰ τοὺς κρατήσουν

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἓν ρῖγος φόβου διατρέχει τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ τοὺς ὑπαινιγμοὺς τῶν φορολογικῶν ὑπηρεσιῶν ὅτι καὶ ἄλλαι πλούσιαι κατοικίαι θὰ ἔχουν τὴν τύχην τοῦ Οἴκου Μέντμορ.

Ὑπάρχουν πλέον τῶν 1.000 πολυτελῶν πύργων εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι συγκεντρωμένοι θησαυροὶ συσσωρευθέντες ὑπὸ πολλῶν γενεῶν καὶ τῶν ὁποίων οἱ εὐγενεῖς ἰδιοκτῆται ἀγωνιοῦν διὰ τὴν τύχην των. Ἤδη, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ πληρώσουν τοὺς φόρους κληρονομιῶν, οἱ ἰδιοκτῆται αὐτοὶ κρατοῦν τὰ μέγαρά των ἀνοικτὰ εἰς τὸ κοινόν, ἔναντι εἰσιτηρίου, ἐνίοτε δὲ οἱ ἴδιοι ἐκτελοῦν χρέη ξεναγῶν.

—Τὸ πρόβλημα καθίσταται λονὲν χειρότερον», εἶπεν ἡ ὑπουργὸς Παιδείας, κ. Σίρλεϋ Οὐίλλιαμς, εἰς ὁμιλίαν της ἐπὶ τῶν προβλημάτων τῆς διαφυλάξεως τῆς καλλιτεχνικῆς κληρονομίας τῆς Βρεταννίας. «Δι' ἐφέτος, ἔχουν προγραμματισθῆ σημαντικαὶ πωλήσεις». Ὁ Πύργος τοῦ Μέντμορ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους, οὐδὲ ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους εἰς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς πύργους τῆς Ἀγγλίας, οὐδὲ ἐκ τῶν παλαιοτέρων. Εἶναι ἡλικίας μόλις 125 ἐτῶν. Ὑπῆρχαν, βεβαίως, εἰς αὐτὸν πολλοὶ μοναδικοὶ καλλιτεχνικοὶ θησαυροί, ἀλλ' αἱ τιμαὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπωλήθησαν πολλὰ ἀντικείμενα κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἦσαν δυσαναλόγως μεγάλαι πρὸς τὴν ἀξίαν των. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ, θὰ ἐνθαρρύνουν ὁπωσδήποτε πολλοὺς πλουσίους κληρονόμους νὰ μιμηθοῦν τὸν κόμητα Ρόζμπερυ.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

«Δύο πύργοι, ἐξαιρετικῆς σημασίας, φαίνεται ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν συντόμως τὴν τύχην τοῦ Μέντμορ», ἔγραφεν εἰς πρόσφατον ἄρθρον της ἡ ἐφημερὶς «Νταίηλυ Τέλεγκραφ»: τὸ Κέδλεστον, εἰς τὸ Ντέρμπυ καὶ τὸ Χόλκχαμ, εἰς τὸ Νόρφολκ. Ἰδιοκτησίαι τοῦ λόρδου Σκάρσνταιηλ καὶ τοῦ λόρδου Λέηστερ ἀντιστοίχως, ἔχουν ρίζας εἰς τὴν Βρεταγνικὴν ἱστορίαν καὶ πολὺ βαθυτέρας τοῦ Πύργου τοῦ Μέντμορ.

Ἀρχικῶς οἱ ἰδιοκτῆται τῶν μεγάλων πύργων ἤνοιξαν ἐπὶ πληρωμῇ τὰς θύρας των εἰς τὸ κοινόν, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς δαπάνας τῶν φόρων κληρονομίας, τὴν συντήρησιν, τὰ ἀσφάλιστρα, τὴν περιποίησιν τῶν κήπων καὶ τοὺς φόρους ἀκινήτων. Ἐν τούτοις τὰ εἰσιτήρια τῶν ἐπισκεπτῶν δὲν εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ καλύψουν τὰς ἀνάγκας, Ἀρκετοί, ὅπως ὁ Δοὺξ τοῦ Μπέντφορδ εἰσήγαγαν τὰς ἱστορικὰς παραστάσεις διὰ νὰ προσελκύσουν περισσότερον κοινὸν καὶ διὰ νὰ αὐξηθοῦν τὰ εἰσιτήρια. Οὔτε αὐτὸ τὸ μέτρον ἔσωσεν, ὅμως, τὴν κατάστασιν. Ἠκολούθησαν τὰ «μεσαιωνικὰ συμπόσια» διὰ τοὺς πλουσίους Ἀμερικανοὺς καὶ Ἄραβας, ἢ ἡ ὀργάνωσις εἰδικῶν ἐκθέσεων εἰς τὰς αἰθούσας των. Ἤδη, ὅμως, ὁ πληθωρισμὸς καὶ ἡ γενικὴ οἰκονομικὴ δυσπραγία ἀναγκάζουν τοὺς εὐγενεῖς ἰδιοκτήτας νὰ λάβουν ἄλλα μέτρα. Οὕτω, οἱ κληρονόμοι τοῦ Οὐίνστον Τσῶρτσιλλ ἠναγκάσθησαν νὰ κατεδαφίσουν τὸ ἓν τρίτον τοῦ Μπλένχαϊμ Πάλας, τοῦ μεγάρου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Πατὴρ τῆς Νίκης, διὰ νὰ μειωθοῦν τὰ ἔξοδα συντηρήσεώς του.

«Οἱ φόροι διαρκῶς αὐξάνουν καὶ αἱ φορολογικαὶ ὑπηρεσίαι καθίστανται διαρκῶς πειστικώτεραι», γράφει ἡ ἐφημερὶς «Γκάρντιαν». «Μὲ τὴν πάροδον τῶν γενεῶν, οἱ φόροι θὰ ἐξαφανίσουν ἀκόμη καὶ τὰ ἱστορικώτερα καὶ διασημότερα τῶν Βρεταννικῶν μεγάρων».

ΑΚΡΟΠΟΛ
ΣΗΜΕΡΟΝ
9—10.50—12.30